X 808

_ కొమ్మూరి సాంబశివరావు

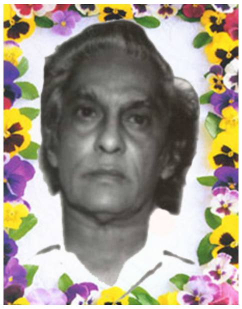

(గత సంచిక తరువాయి)

రాజు కోడ్‌లో రాసిచ్చాడు. యుగంధర్ ఏ మారువేషంలో వున్నదీ తనకు తెలియదనీ, అనుకున్న ప్రకారం యీ పార్కుకు వస్తారనీ, ఆయనకు ఏ ఆపదా కలగలేదని తను ఆశిస్తున్నాననీ, కాత్యాకి తనకి కనుచూపు మేరలో ఎక్కడన్నా కూర్చోమనీ కోడ్‌లో రాశాడు రాజు.

కాత్యా అక్కడే కూర్చున్నది. చీకటి పడుతోంది. యుగంధర్ జాడలేదు. అంతలో జనంలో ఏదో కలకలం బయలుదేరింది. హడావిడిగా అందరూ లౌడ్‌స్పీకర్ వేపు పరుగెడుతున్నారు. అక్కడే వున్న లౌడ్ స్పీకరులోంచి వార్తలు ప్రారంభమయ్యాయి. రాజు కూడా అటు వెళ్ళడం చూసి, కాత్యాకూడా వెళ్ళింది.

"దిసీజ్ న్యూస్. ఈ రోజు మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకి మనదేశం మీద దురాక్రమణ ప్రారంభించింది హిందూస్థాన్. పశ్చిమ బెంగాల్ వైపునుంచీ, త్రిపుర వైపు నుంచీ తూర్పు బెంగాల్‌లో ప్రవేశించింది హిందుస్థాన్ సైన్యం. మనదేశాన్ని కబళిద్దామనే యీ హిందుస్థాన్ ప్రయత్నాన్ని మనం ప్రతిఘటించాలి. తప్పదు. ప్రెసిడెంట్ యాహ్యాఖాన్ తగిన చర్య తీసుకున్నారు. మన విమానాలు అరగంట క్రితం శ్రీనగర్, అంబాలా, అమృతసర్ జలంధర్, జోధ్‌పూర్, ఆగ్రా, ఢిల్లీ నగరాలలో వున్న వైమానిక సైనిక స్థావరాల మీద దాడులు జరిపి, శత్రువులకు విశేషమైన నష్టం కలిగించాయి. మనం హిందూస్థాన్‌తో యుద్ధం చేస్తున్నాం. ఈ రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు ప్రెసిడెంట్ ప్రజలనుద్దేశించి రేడియోలో ప్రసంగిస్తారు. ఈలోగా అధ్యక్షులు ఈ సందేశం ప్రజలకిచ్చారు. 'ప్రజలు ధైర్యంగా వుండాలి. పాకిస్తాన్‌కి పటిష్టమైన సైన్యమూ, శక్తివంతమైన వైమానిక దళమూ శత్రువుల్ని ప్రతిఘటించగల నౌకాదళమూ వున్నాయి. దురాక్రమణ జరుపుతున్న హిందుస్థాన్‌కి బుద్ధి చెప్పగలము' అన్నారు ప్రెసిడెంట్." ప్రజలకు బ్లాక్ అవుట్ గురించీ, విమాన దాడులప్పుడు తీసుకోవలసిన ఆత్మరక్షణ చర్యల గురించి చెబుతున్నాడు అనౌన్సరు.

ఒక నిట్టూర్పు వదిలింది కాత్యా.

భయపడినంతా అయింది. యుద్ధం వచ్చేసింది. పాకిస్తాన్‌కి ఏమిటో యీ ధైర్యం. తనకన్నా పదింతలు బలంగల భారతదేశాన్ని యుద్ధంలో ఎలా గెలవాలనుకుంటోందో? కయ్యానికి కాలు దువ్వుతోంది. ఎవరి అండచూసుకుని చైనా? అమెరికా?

"వారం పదిరోజులు చాలు, హిందుస్తాన్‌ని పప్పు చెయ్యడానికి సంధో శాంతో అంటూ మన ప్రెసిడెంట్ కాళ్ళమీద బడతారు వాళ్ళు" అన్నాడు ఎవడో ఆ గుంపులో.

ఎవడా మూర్ఖుడు? కాత్యా అటు చూసింది. అతనొక పఠాన్.

''హిందుస్తాన్ సైనికులు అర్భకులు. ఔనయ్యా! అవును. ఎస్'' ఆవేశంలో ఆ పఠాన్‌కి మాటలు ఒకదాని మీద ఒకటి దొర్లుతున్నాయి.

''ఒక్క పాకిస్తాన్ సైనికుడు, ఎస్.ఎక్స్. 808 హిందుస్తాన్ సైనికుల్ని చంపగలడు'' కాత్యా ఉలిక్కిపడి చూసింది అటు. అంత పొడుగ్గా, అంత భారీగా వున్న మనిషి యింకెవరు? యుగంధరే పఠాన్ వేషంలో వున్నాడు కనుక మోసపోయింది. అందరూ యుద్ధం గురించే మాట్లాడుతున్నారు. ఎవరికి వాళ్ళు తమకే ఎక్కువ తెలిసినట్టు, యుద్ధం ఎలా గెలవాలో ఏం చెయ్యాలో, యితర్లకి చెపుతున్నారు. ఆడా, మగా తేడాలు, ధనికులు, బీదలూ తేడాలూ, యువకులూ వృద్ధులూ తేడాలు మర్చిపోయి, నలుగురూ, ఐదుగురూ కలిసి ఒక జట్టుగా చేరి, ఎక్కడో ఒకచోట చేరి మాట్లాడుకుంటున్నారు.

అందమైన ఒక యువతి, పిల్లలకి సామాన్లమ్ముకునే ఒక బఫూన్, ఒక పఠాన్ ఒక చోట కూర్చుని మాట్లాడుకుంటూంటే ఆ సమయంలో, ఎవ్వరికీ విడ్డూరంగా కనిపించటంలేదు. అప్పటివరకూ ఎవరు ఏం చేశారో ముగ్గురూ చెప్పుకున్నారు. తరువాత కార్యక్రమం ఆలోచించారు.

''టైం అవుతోంది. మనం ఎవరి దారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోవడం మంచిది. యుద్ధం కూడా వచ్చేసింది. ఇంక మనకి వ్యవధిలేదు. కాత్యా మనం వచ్చిన పని సాధించాలంటే, అది నీ మీద ఆధారపడివుంది'' అన్నాడు యుగంధర్.

మళ్ళీ ఎప్పుడూ ఎలా కలుసుకోవాలో నిర్ణయించుకున్నారు. విడివిడిగా వెళ్ళిపోయారు వాళ్ళ ముగ్గురూ.

17

రాత్రి ఒంటిగంట దాటింది. కాత్యా గదిలో పచార్లు చేస్తోంది ఇటూ అటూ. అరగంటకోసారి ట్రాన్సిస్టర్‌లో వార్తలు వింటూనే వుంటోంది. ఆ వార్తలే నిజమయితే, భారతదేశంలో యిప్పుడు ఒక్క విమానం కాని, విమానాశ్రయం కాని లేకుండా పోయిందన్నమాట. భారత సైనికులు వేలకు వేలు చచ్చిపోయారన్నమాట. తుపాకీలని, టాంకులని, యుద్ధ సామాగ్రిని, యుద్ధరంగంలో వొదిలేసి భారత సైన్యం పారిపోతోంది. పాకిస్థాన్ సైన్యం వాటికి తట్టుకోలేక. ఈ వార్తలు ఎలా నమ్మడం? అన్నీ అబద్దాలయ్యుండాలి. నిజానికి పాకిస్థాన్ సైన్యాలే పారిపోతూ వుండి వుండాలి. అంతలో తలుపు చప్పుడయింది.

''కమిన్'' అన్నది కాత్యా. తలుపు తెరుచుకుని లోపలికి వచ్చాడు టిక్కాఖాన్.

''నువ్వా వార్తలే వింటున్నావన్నమాట. యుద్ధం ప్రకటించాం'' అన్నాడు ఖాన్.

అతని కోటు గుండీలు సర్దుతూ, ''నువ్వా వెళ్ళాలా టిక్కా'' అన్నది ఆప్యాయంగా కాత్యా.

''రేప్పొద్దున్న వెళుతున్నాను. అలా భయపడతావేం? యుద్ధం చేయను. ఒకసారి చూసి వచ్చేస్తాను. అంతే రేపు రాత్రికి నీ దగ్గరే వుంటాగా?'' అన్నాడు టిక్కా ఖాన్.

''థేంక్ గాడ్ అలసిపోయావు టిక్కా. కాసేపు పడుకో. రా''

''మై స్వీట్ డియర్ టైం లేదు. తెల్లారి నాలుగ్గంటలకి ప్రెసిడెంట్‌తో సమావేశం వుంది వెళ్ళాలి'' అన్నాడు టిక్కా ఖాన్.

''మూడున్నరకి లేపుతా, కాసేపు పడుకో టిక్కా''

"వీల్లేదు. ఇంకో చిన్న పనుందీలోగా. ఒకసారి జెయిలుకి వెళ్ళి షేక్ మజిబూర్ రహమాన్ విషయంలో జెయిలు సూపరింటెండెంటుకి కొన్ని ఆదేశాలిచ్చి రావాలి" అన్నాడు టిక్కా ఖాన్.

అతని పెదిమలమీద మునివేళ్ళతో చిటికలు వేస్తూ, "టిక్కా! నాదొక చిన్న కోరిక" అన్నది.

"చిన్న కోరికా? వొద్దు వొద్దు. పెద్దదే కోరుకో. ఇంకో వారం రోజుల్లో ఇండియా మనదయిపోతుంది. చెప్పు. నువ్వు వుండేందుకు పెద్ద బంగళా కావాలా? తాజ్‌మహల్ నీ కిచ్చేస్తాను" అన్నాడు.

"నేనంటే నీకంత యిష్టమా టిక్కా?"

టిక్కా ఖాన్ తలవూపాడు.

"నీ మాటలు గులాబీ పూలరేకుల్లా వున్నాయి. రేకుల్తో నా గుండెను చుట్టేస్తున్నావు. వెన్నెల్లో, తాజ్‌మహల్‌లో నీ వొళ్ళో పడుకుని, నేను.."

టిక్కాఖాన్ తన్మయత్వంతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"ఇప్పుడు అంత పెద్దది కోరటంలేదు. ఒక చిన్న కోరిక. హిందూస్థాన్‌కీ, పాకిస్థాన్‌కీ యుద్ధం తెచ్చి పెట్టిందెవరు?" అంది కాత్యా.

"షేక్ మజిబూర్ రహమాన్. అతనివల్లే వచ్చింది యుద్ధం" అన్నాడు టిక్కాఖాన్.

"వేలకి వేలు, లక్షలకి లక్షలు. ఇంతమంది ప్రాణాలు పోవడానికి కారకుడయిన ఆ షేక్ మొహం ఓసారి చూడాలనుంది టిక్కా"

టిక్కాఖాన్ పకపకా నవ్వాడు.

"ఆ కర్కోటకుడు మొహం చూడాలనుందా నీకు? మీ ఆడవాళ్ళకి విచిత్రమైన కోరికలుంటాయి పద నాతో" అన్నాడు.

"ఈయనే సెంట్రల్ జైల్ సూపరింటెండెంటు మేజర్ నియాజ్" అని కాత్యాకి పరిచయం చేసి, "మేజర్ వెంటనే నేను షేక్‌ని కలుసుకోవాలి. రండి" అన్నాడు టిక్కాఖాన్.

"ఎస్. జనరల్" అన్నాడు సూపరింటెండెంటు.

ముందు వార్డర్, సూపరింటెండెంట్, వెనక టిక్కాఖాన్, కాత్యా నడుస్తున్నారు.

నాలుగడుగులు వేశాక ఆగి, వెనక్కి తిరిగి "ఈమె?" అడిగాడు సూపరింటెండెంట్.

"బాధ్యత నాది. నడవండి" టిక్కాఖాన్.

కాత్యా వెయ్యి కళ్ళతో చూస్తోంది. సూపరింటెండెంట్ దూరాన్నించి చెయ్యి పైకెత్తి ఒక చూపుడు వేలు తప్ప మిగతా వేళ్ళన్నీ ముడిచి సిగ్నల్ యివ్వడం, ఆ సిగ్నల్ చూసి సెంట్రీలు తుపాకీలు కిందకు దింపడం, సూపరింటెండెంట్ తనే ముందు తలుపు దగ్గర కెళ్ళినా, వెనక వస్తున్న వార్డర్‌ని ముందు తాళం తీయమనడం - అంతా గమనించింది.

"కళ్ళు మూసుకుని పడక కుర్చీలో కూర్చున్నాడు షేక్ మజిబూర్ రహమాన్" అన్నాడు తగ్గుస్థాయిలో.

షేక్ కళ్ళు తెరిచాడు. తలుపు వేపు చూశాడు నిశ్చలంగా.

టిక్కాఖాన్ కాత్యావేపు తిరిగి "చూశావుగా నువ్వు యిక సూపరింటెండెంట్‌తో వెళ్ళి ఆయన ఆఫీసులో కూర్చో. నేను మజిబూర్ రహమాన్‌తో ముఖ్యమైన విషయాలు మాట్లాడి వస్తాను" అని షేక్ వున్న గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు మూసుకున్నాడు టిక్కాఖాన్.

కాత్యా సూపరింటెండెంటుతో అతని ఆఫీసు గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"టీ తెప్పించనా?" అడిగాడు సూపరింటెండెంటు.

అతను కొంచెం యిబ్బందిపడి, ఏదో మాట్లాడాలనుకుని "అందరూ యుద్ధరంగానికి వెళ్ళిపోతూ వుంటే, ఇక్కడ యీ ఆఫీసుగదిలో కూర్చోవడం యిబ్బందిగా వుంది. సమయం చూసి జనరల్‌తో ఒక మాట చెప్పండి" అన్నాడు.

"యూ ఆర్ ఎ ఫూల్. చంపడం, చావడం ఏం సరదా నీకు? అందులోనూ నీలాటి అందమైన మగాడు యుద్ధంకన్నా సరదా అయిన ఆట నేను నేర్పుతాను" అంటూ కాత్యా కుర్చీలోంచి లేచి అతని దగ్గరికి వెళ్ళి, అతని మెడచుట్టూ చేతులు వేసి గట్టిగా ముద్దు పెట్టుకుంది.

సూపరింటెండెంటు గజగజ వణికిపోయాడు.

"దయచేసి అక్కడ కూర్చోండి. ఏమిటీ పని?" అన్నాడు కంగారుగా.

కాత్యా పకపకా నవ్వింది. అతని దగ్గర్నుంచి కదలలేదు.

"ఎందుకలా భయపడుతున్నావు? జనరల్ టిక్కాఖాన్‌కి తెలుస్తుందనే. యుద్ధానికి వెళ్ళాలనుకునే ధీరుడికి యింత భయం వుండకూడదు" అంటూ మళ్ళీ అతన్ని ముద్దు పెట్టుకుని కొంచెం దూరం జరిగి, నవ్వుతూ "ఇప్పుడయితే రాజకీయాల కారణంగా యుద్ధాలు వస్తున్నాయిగాని, పూర్వం గొప్ప గొప్ప యుద్ధాలు ఆడవాళ్ళకోసం చేశారు తెలుసా? హెలెన్ ఆఫ్ ట్రాయ్, క్లియో పాత్రా. నియాజ్ భయపడకు. టిక్కా రేపు యుద్ధరంగానికి వెళ్తున్నాడు. రోజంతా ఖాళీగా వుంటాను. హోటల్ యూనివర్స్‌కి ఫోన్ చెయ్యి పొద్దున్నే. జ్ఞాపకం వుంచుకో. నా పేరు టీనా. ఎక్కడో కలుసుకుందాం, అండ్ లెటజ్ ప్లే ది గేమ్ ఆఫ్ లవ్" అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది. చక్కలిగింతలు పెట్టే చూపు.

అంతవరకూ అతి కష్టం మీద, నిగ్రహం చూపిస్తున్న నియాజ్ యిక ఉండపట్టలేక, ఆమె నడుం చుట్టూ చేతులు వేసి దగ్గరకి లాక్కున్నాడు.

"బి కేర్‌ఫుల్. గౌను నలిగిపోతుంది" అని అతని చేతులు వదిలించుకుంటోంది. అంతలోనే బయట అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది. ఇద్దరూ దూరంగా జరిగారు.

"నేను చస్తాను మొర్రో అంటే ఎవరాపగలరు? వాడి ఖర్మ" అంటూ టిక్కాఖాన్ లోపలికి వచ్చాడు.

"ఎవరు చస్తానంటున్నారు?" అడిగింది కాత్యా.

"ఆ మజిబూర్. తూర్పు పాకిస్తాన్‌లో హిందూస్తాన్ సైన్యాలు ప్రవేశించడం దురాక్రమణ అని, తూర్పు బెంగాల్‌కి, పశ్చిమ పాకిస్తాన్‌కి వచ్చిన మనస్పర్థలు కుటుంబ కలహంలాటివని, యీ కలహంలో యితరులు జోక్యం కల్పించుకోకూడదని, వెంటనే ఒక ప్రకటన యియ్యమని చాలా నచ్చచెప్పి చూశాను. వింటేగా, మూర్ఖుడు. సర్వస్వతంత్ర బంగ్లాదేశ్ కావాలట" అన్నాడు టిక్కాఖాన్.

"అయితే యిప్పుడేం చేస్తారు?" అడిగింది కాత్యా.

''మునిగిపోయిందేమీ లేదు. ప్రెసిడెంట్ అడగమంటే అడిగాను. రెండు మూడు రోజుల్లో ఉరి తీయించేస్తాను. షేక్ మజిబూర్ రహ్మాన్ పీడ విరగడవుతుంది.''

టిక్కాఖాన్‌తో కాత్యా బయలుదేరింది. తలుపువరకూ వెళ్ళాక వెనక్కి తిరిగి సూపరింటెండెంటుని చూసి, మునిపళ్ళతో కింద పెదిమను కొద్దిగా కొరికి, కన్ను గీటింది కాత్యా.

18

హోటల్లో తన గదిలో కిటికీ దగ్గర నిల్చునుంది కాత్యా.

టిక్కాఖాన్ తనని హోటల్లో వదిలి వెళ్ళిపోయి చాలాసేపయింది. ఇంకో గంటో గంటన్నరలోనో సూర్యుడు ఉదయిస్తాడు. ఈ కాసేపట్లో ఏం నిద్రపోతుంది తను. చీకట్లోకి చూస్తోంది. దూరాన అక్కడక్కడా గుడ్డిగా వెలుగుతున్నాయి దీపాలు. అంతలో 'కుయ్యో'మని వినిపించింది సైరన్ మోత. ఆ మోత ఆగకముందే, విమానాల హోరు. ఆ హోరుతోపాటు ఏంటీ ఎయిర్ క్రాఫ్ట్ గన్స్ దడదడలు. కాత్యా మొహం సంతోషంతో వెలిగింది. పాకిస్తాన్ విమానలు భారతదేశం మీద దాడులు చేస్తే, వూరుకోవడానికి భారత వైమానికులు గాజులు తొడిగించుకు కూర్చోలేదు. తను మర్చేపోయింది. గదిలో దీపం వెలుగుతోంది.

''లైటాఫ్! లైటాఫ్'' కేక వినిపించింది కిందనుంచి. ఆర్పేసింది దీపం.

సివిల్ డిఫెన్స్ వాళ్ళే అయిండాలి.

''లైటాఫ్! లైటాఫ్'' మళ్ళీ కేకలేస్తున్నారు.

అప్పుడు గుర్తుపట్టిందా కంఠస్వరం. అది డిటెక్టివ్ యుగంధర్‌ది. సాయంకాలం పఠాన్ వేషంలో వున్న యుగంధర్, యీ కాసేపట్లో సివిల్ డిఫెన్స్‌లో ఎలా చేరాడు? చేరినవాడు యీ హోటల్ దగ్గరికి ఎలా వచ్చాడు? అందుకే యుగంధర్‌ని గొప్పవాడంటారు అందరూ.

ఎలా? తను యుగంధర్ని కలుసుకోవాలి ఒక్క నిమిషం. ఆ విషయం చెప్పాలి.

ఇక్కణ్ణించి బయటకి వీధిలోకి వెళ్ళడానికి వీల్లేదు, ఆ పోలీ కింద హాల్లోనే కూర్చుని వుంటుంది. ఏం చెయ్యాలి? టప్‌మని ఏదో గదిలో పడింది. ఏమిటది? దీపం వెయ్యడానికి వీల్లేదు. మోకాలు మీద వొంగి నేలమీద తడమడం ప్రారంభించింది.

''కాత్యా నువ్వొంటిగా వున్నావా?'' స్పష్టంగా దగ్గర్నుంచి వినపడ్డాయి మాటలు. అది యుగంధర్ కంఠస్వరమే.

ఎలా వచ్చాడు పైకి? ఆశ్చర్యం. ఏ నీటిగొట్టమో పట్టుకుని పైకి ఎక్కేశారేమో? త్వరత్వరగా కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళి తొంగి చూసింది. ఎవరూ లేరు.

''చెప్పు. నువ్వొంటిగానే వున్నావా?'' ఈసారి గదిలోంచి వెనుకనుంచి వినిపించాయి ఆ మాటలు. ఇక నిగ్రహం కోల్పోయింది. దీపం వెలిగించింది.

''లైటాఫ్'' దగ్గర్లోంచి, గదిలోంచి వినిపించింది.

''మతి పోగొట్టుకుంటున్నావ్. నేనడిగిన ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పు'' యుగంధర్ ప్రశ్న.

''అవును. వొంటిగానే వున్నాను. మీరెక్కడున్నారు? ఎక్కడ్నుంచి మాట్లాడుతున్నారు?'' అడిగింది.

"నేను కిటికీ కింద రోడ్డుమీద నిలుచునున్నాను. నీ కిటికీలోంచి లోపలికి విసిరేశాను, మినియేచర్ టెలిఫోన్. వెతికి తీసుకుని లైటాఫ్ చెయ్యి. క్విక్." కాత్యా అప్పుడు చూసింది నేలమీద. పేనిన రెండు తీగెలు. ఆ తీగల చివర్ని అగ్గిపెట్టె కన్న చిన్నగా వున్న రెండు చిన్న ప్లాస్టిక్ ముక్కలు. ఒకటి మౌత్‌పీస్, యింకొకటి యియర్‌పీస్. అది చేతిలోకి తీసుకుని లైటాఫ్ చేసింది. ఆ తర్వాత నింపాదిగా చెప్పింది యుగంధర్‌కి సెంట్రల్ జైల్‌కి వెళ్ళడం, జైలు సూపరింటెండెంట్‌ని తను వల్లో వేసుకోవడానికి ప్రయత్నించడం, తదితర వివరాలు.

"ఆ సూపరింటెండెంట్ నీ అందానికి దాసుడౌతాడని నాకు పూర్తిగా నమ్మకం వుంది. అతను నీకు ఫోన్ చేస్తాడు. జిన్నా పార్కు గేటూ దగ్గర కలుసుకోమని చెప్పు. ఎన్ని గంటలకయినా సరే, నేనుంటాను" అన్నాడు యుగంధర్.

"దీన్నేం చేయను?" అడిగింది కాత్యా చేతిలో వున్న మినియేచర్ టెలిఫోన్ విషయం.

"అలాగే కిందకి జారవిడిచెయ్. విష్ యు గుడ్‌లక్" అన్నాడు యుగంధర్.

19

ఫుల్ సూట్ వేసుకున్నాడు. అందంగా తలదువ్వుకున్నాడు.

ఇటూ అటూ చూస్తున్నాడు ఆశతో. అరగంటనుంచీ అక్కడే నిలబడున్నాడు జెయిలు సూపరింటెండెంట్ మేజర్ నియాజ్.

"సార్"

పక్కకి తిరిగి చూశాడు. జారిపోతున్న పాంటు, మాసిపోయిన కోటు వేసుకున్న యువకుడు పక్కన నిలుచున్నాడు.

"పొద్దు పోవడంలేదా సార్? రండి సార్, ఖుషీ చెయ్యవచ్చు" అన్నాడా వచ్చిన మనిషి.

తను యూనిఫాంలో వున్నట్టయితే డొక్కలో ఒక తన్ను తన్నేవాడు. కాకపోయినా యాడ్చి చెంపమీద కొట్టేవాడు. 'కాని గొడవ చెయ్యడానికిది సమయంకాదు' అనుకున్నాడు మేజర్ నియాజ్.

"నువ్వు వెళ్ళు. నాకేం అవసరంలేదు" అన్నాడు విసుగ్గా.

ఆ వచ్చిన మనిషి కొంచెం దూరం వెళ్ళి సూపరింటెండెంట్‌ని వోరకంట కనిపెడుతూనే వున్నాడు బీడీ తాగుతూ.

పది నిమిషాల తర్వాత పార్క్ గేట్ ముందు టాక్సీ ఆగింది. అందులోంచి దిగింది కాత్యా. వెళ్ళిపోతోంది సూపరింటెండెంటు ముందు నించే.

"టీనా!" అన్నాడు నెమ్మదిగా సుపరింటెండెంట్.

"నువ్వా? ఈ డ్రస్‌లో నిన్ను గుర్తుపట్టనేలేదు" అనన్‌ది కాత్యా నవ్వుతూ.

"ఏం? బాగాలేనా?" అడిగాడు నియాజ్.

"నీ అందం పదింతలు పెరిగింది యూనిఫాం లేకపోతే. ఈ సూటు లేకపోతే"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments